

Túl az árnyakon

A tökéletes gyilkosnak nincs lelkiismerete.

BRENT WEEKS

BRENT WEEKS

Túl az árnyakon

BRENT WEEKS

Túl az árnyakon

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

*Kristinek
a szokásos okokból
&
apának
a tökéletességédért és a feddhetetlenségédért,
és hogy felneveled a kölyköket, akik azt suttojják: „Píp!”*

1

Logan Gyre a Pavvil-berek csataterén üldögélt a vérben és mocsokban, amikor Terah Graesin odalépett hozzá. Alig egy óra telt el a khalidoriak kiűzése óta: a szörnyű ferali, amelyet Khalidor Cenaria serege ellen küldött, saját gazdája ellen fordult, és ezzel eldőlt a csata. Logan kiadta a legfontosabb parancsokat, aztán elbocsátotta embereit, hogy csatlakozzanak a tivornyázó cenariai táborhoz.

Terah Graesin egyedül jött. Logan egy alacsony sziklán ült, ügyet sem vetve a szennyre. Finom ruházatára annyi vér meg egyéb szörnyűség tapadt már, hogy amúgy is használhatatlanná vált. Terah ruhája viszont tiszta volt, a legalsó fodrot kivéve. Magas talpú cipőt viselt, de az sem tudta teljesen megóvni a sűrű sártól.

Terah megállt előtte, de Logan ülve maradt.

A nő úgy tett, mintha nem venné ezt észre. Logan pedig úgy tett, mintha nem látná, hogy Terah testőrei – akiket nem szennyezett be a csatában kiontott vér – a fák között rejtőznek, alig százlépésnyire. Terah Graesinnek csak egy oka lehetett Logan felkeresésére: arra volt kíváncsi, hogy még mindig ő-e a királynő.

Ha Logan nem ennyire fáradt, szórakoztatta volna a helyzet. Terah egyedül jött, hogy kimutassa a sebezhetőségét, és hogy nem fél.

– Ma hős voltál – mondta. – Megállítottad az Istenkirály szörnyetegét. Azt mondják, megölted őt.

Logan nemet intett. Megszúrta a feralit, és aztán az Istenkirály távozott belőle, de mások sokkal súlyosabb sebeket ejtettek rajta. Valaki más állította meg az Istenkirályt, nem ő.

– Megparancsoltad neki, hogy pusztítsa el az ellenségeinket, és ő megtette. Megmentetted Cenariát.

Logan megvonta a vállát. Úgy tűnt, mintha ez már nagyon régen történt volna.

– Azt hiszem, a kérdés csak az – folytatta Terah Graesin –, hogy magadnak óvtad-e meg Cenariát, vagy mindannyiunknak.

Logan a nő lába elé köpött.

– Hagyd a szócséplést, Terah! Azt hiszed, manipulálhatsz? Semmit sem tudsz felajánlani, semmivel sem tudsz megfenyegetni. Kérdésed van hozzám? Mutass egy kis tiszteletet, és csak tedd fel azt a rohadt kérdést!

Terah háta megfeszült, állát felszegte, s az egyik keze megrándult – de aztán félbemaradt a mozdulata.

Logan figyelte erre a kézrándulásra. Ha felemeli a kezét, az lesz a jel az embereinek a támadásra? Logan elnézett a nő mellett az erdő felé, de akiket először megpillantott, azok nem Terah emberei voltak. A sajátjait látta. Agon Kutyaí – beleértve több bámulatosan tehetséges íjászt, akiket Agon ymmuri íjakkal fegyverzett fel, és mágusvadászokká tett – hátulról, lopva bekerítették Terah testőreit. Két mágusvadász nyilvánvalóan szándékosan helyezkedett úgy, hogy Logan tisztán láthassa őket, mert a többi Kutya nem volt látható.

Az egyik íjász felváltva figyelte Logant és az erdőben lévő célpontját. Logan követte a pillantását, és észrevette Terah rejtőzködő

íjászat, aki őt vette célba, és úrnője jelzésére várt. A másik mágusvadász Terah Graesin hátára meredt. Logan jelére vártak. Logan tudhatta volna, hogy az utcákon nevelkedett követői nem hagynák magára, ha Terah a közelben van.

Terah-ra nézett. Karcsú volt, csinos; gőgös, zöld szemével az anyjára emlékeztette őt. Terah azt hitte, Logan nem tud az erdőben rejtőző embereiről. Azt hitte, Logan nem tudja, hogy ő, a királynő az erősebb.

– Hűséget esküdtél nekem ma reggel, korántsem ideális körülmények között – szolt a nő. – Szándékodban áll betartani az esküdet, vagy királlyá tervezed koronázni magadat?

Nem tudta egyenesen feltenni a kérdést, igaz? Egyszerűen hiányzott belőle ez a képesség, még akkor is, amikor úgy gondolta, teljesen a hatalmában tartja Logant. Nem lesz jó királynő.

Logan azt hitte, már döntött, de most tétovázott. Eszébe jutott, milyen érzés volt a Lyukban erőtlenség, milyen érzés volt erőtlenségnek lenni, amikor Jenine-t, újdonsült feleségét meggyilkolták. Aztán felidézte, milyen felkavaróan csodálatos érzés volt, amikor azt mondta Kylarnek, hogy ölje meg Gorkhyt, és látta, ahogy megteszi. Azon gondolkodott, vajon ugyanazt az örömet érezné-e, ha Terah Graesint látná meghalni. Egyetlen biccentés a mágusvadászok felé, és megtudhatja. Soha nem érezné magát erőtlenségnek többé.

Apja azt mondta: „Az esküben az ember méretik meg, aki leteheti.” Logan látta, mi történt, mikor azt tette, amit helyesnek vélt, mindegy, hogy abban a pillanatban mekkora örülségnek tűnt. Ezzel gyűjtötte maga köré a Lyuklakókat. Ez mentette meg az életét, amikor lázas és szinte eszméletlen volt. Ezért támadt rá Lilly – a nő, akit a khalidoriak beépítettek a feraliba – a khalidoriakra. Végössoron, amit Logan tett, helyes volt, és megmentette Cenariát. De

Regnus Gyre az esküje szerint élt, egy nyomorúságos házasságban és egy jelentéktelen, gonosz király nyomorúságos szolgálatában. Egész nap a fogát csikorgatta, és minden éjjel jól aludt. Logan nem tudta, ő van-e olyan férfi, mint az apja. Ezért nem volt képes megtenni azt, amit az apja.

Tétovázott tehát. Ha a nő felemeli a kezét, hogy támadást vezényeljen az embereinek, megszegi az úr és a hűbéres közötti egyezményt. Ha megszegi, ő szabad lesz.

– A katonáink királynak kiáltottak ki – szólt Logan közömbös hangon. *Veszítsd el a fejedet, Terah! Rendeld el a támadást! Rendeld el a saját halálodat!*

Terah szeme megvillant, de a hangja nyugodt maradt, és a keze sem moccant.

– A férfiak sok mindent mondanak a csata hevében. Kész vagyok megbocsátani ezt a tapintatlanságot.

Ezért mentett meg Kylar?

Nem. De ez a férfi vagyok én. Az apám fia vagyok.

Logan felállt, lassan, hogy ne riassza meg egyik oldal íjászait sem, aztán letérdelt, és behódolása jeléül megérintette Terah Graesin lábát.

Aznap este egy csapat khalidori támadta meg a cenariaiak táborát; több tucatnyi részeg ünneplőt megöltek, majd elmenekültek a sötétben. Reggel Terah Graesin Logan Gyre-t és ezer katonáját küldte utánuk.

2

Az őrszem veterán sa'ceurai volt, egy kardmester, aki tizenhat férfit ölt meg, és tincseiket a saját, lángvörös hajába fonva viselte. Pillantása fáradhatatlanul vizslatta a sötétséget az erdő és a tölgyliget találkozásánál. Amikor megfordult, leárnyékolta a szemét bajtársai alacsony tüzeinek fényétől, hogy óvja éjszakai látását. A táboron átsöprő hűvös szél ellenére, amelytől felnyögtek a hatalmas tölgyek, nem viselt sisakot, mert az tompította volna a hallását. De a mestergyilkost így sem állíthatta meg.

Egykori mestergyilkos – gondolta Kylar, fél kézzel egyensúlyozva egy vastag tölgyfaágon. Ha még mindig felbérelhető gyilkos lett volna, akkor megöli az őrszemet, és kész. De Kylar most már valami más volt, az Éjangyal – halhatatlan, láthatatlan és majdnem legyőzhetetlen –, és csak azt ítélte halálra, aki rászolgált.

Ezek a harcosok abból az országból, Ceurából származtak, melynek már a neve is kardot jelent. A legjobb katonák voltak, akiket Kylar valaha látott. A táborverés hatékonysága évekig tartó hadjáratokról árulkodott: kiirtották a bozótot, amely elrejtette volna a közeledő ellenséget, kis tüzeiket gondosan álcázták, hogy minél kevésbé látszódnak, és úgy rendezték el a sátrakat, hogy azok védjék

lovaikat és tisztjeiket. Minden tűz mellett tíz férfi melegedett, akik mindannyian tisztában voltak a felelősségükkel. Úgy mozogtak, akár a hangyák az erdő talaján, és amikor végeztek a feladataikkal, mindegyikük csak a szomszédos tábortűzig távolodott el. Játsoztak, de nem ittak, és halkán beszéltek. Hatékonyságuk egyetlen gyenge pontja a páncélzat volt. A ceurai lakkozott bambuszpáncélt egyedül is magukra tudták öltetni, de az egy hete, a Pavvil-bereknél zsákmányolt khalidori páncélzat felöltéséhez segítségre volt szükségük, a láncing és a páncéllemezek miatt. A ceuraiak eleinte nem tudták eldönteni, hogy vértzetben aludjanak-e, vagy segítsék egymást, mintha fegyverhordozók lennének.

Amikor aztán minden egység engedélyt kapott, hogy maguk döntsék el, miként oldják meg a problémát, és nem fecsérelték az időt arra, hogy megkérdezzék a parancsnokukat, Kylar tudta, hogy barátja, Logan Gyre sorsa megpecsételődött. Lantano Garuwashi hadúr egyéni felelősséggel párosította a ceurai rendszeret – íme a magyarázat, hogy Garuwashi miért nem vesztett soha csatát. Ezért kell meghalnia.

Kylar úgy haladt az ágak között, akár egy bosszúálló isten lehelete. Csak az esti széllel együtt zörrentette meg az ágakat. A hatalmas tölgyek egyenes sorokat alkottak, széles közökkel, amelyeket fiatalabb fák törtek meg, elődeik vállalai közé furakodva, hogy ők is ősivé növekedjenek. Kylar olyan messzire kimászott egy ágon, amennyire csak tudott, és a lengő gallyak között leste Lantano Garuwashit, akit halványan megvilágított tábortüzenek fénye. A férfi az új zsákmány fölött érzett örömmel simogatta az ölébe fektetett kardot. Ha Kylar átjut a következő tölgyre, pár lépésre az áldozatától ereszkedhet le a földre.

Nevezhetem még áldozatnak a célpontomat, ha már nem vagyok mestergyilkos? Garuwashira lehetetlen volt célpontként gondolni.

Kylar még mindig hallotta a mestere, Durzo Blint gúnyos hangját: „Az *orgyilkosoknak* vannak célpontjaik, mert az orgyilkosok néha elvétik a célt.”

Kylar felmérte a távolságot a következő áig, amely elbírhatta a súlyát. Nyolc lépés. Nem volt nagy ugrás, de problémás, hogy egy faágon kell landolnia és megtartania az egyensúlyát úgy, hogy csak a fél karját használhatja. Ha nem ugrik, két tábortűz között kell átosonnia, ahol időnként katonák mozognak, és a talaj száraz falevelekkel van borítva. Ugrik, döntötte el, amikor a következő szellő megérkezik.

– Furcsa fényt látok a szemedben – szólta Lantano Garuwashi. Ceurai létére jól megtermett ember volt, magas, karcsú és izmos, akár egy tigris. Saját, a pislákoló tűz vörösében játszó fürtjei elő-előbukkantak a hatvan megölt ellenség, különböző színű hajtincsei közül.

– Mindig szerettem a tüzet. Emlékezni akarok rá, amikor meghalok.

Kylar kíváncsi volt, kivel beszélget Garuwashi. Előrehajolt, és megpillantotta Feir Cousatot, a széle-hossza egy, szőke óriást, aki vel már találkozott egyszer. Nem csak ügyes kardforgató, hanem mágus is volt – szerencsére háttal ült Kylarnak.

Egy hete, miután a khalidori Istenkirály, Garoth Ursuul megölte őt, Kylar egyezséget kötött a Farkasnak nevezett sárga szeművel, aki megígérte, hogy visszaadja a jobb karját, és gyorsan életre kelti, ha ellopja Lantano Garuwashi kardját. Ami eddig egyszerűnek tűnt – ki akadályozhatja meg egy láthatatlan embert a lopásban? –, most hirtelen bonyolultabbá vált. Ki állíthat meg egy láthatatlan embert? Egy mágus, aki látja őt.

– Tehát valóban azt hiszed, hogy a Sötét Vadász ebben az erdőben él? – kérdezte Garuwashi.

– Húzd ki kissé a pengét, Hadúr! – felelte Feir. Garuwashi tenyérynél szélességben kivonta a kardot. A penge, mint valami kristály, fényt árasztott. – A fegyver lángol, ha veszélyre vagy mágiára akar figyelmeztetni. A Sötét Vadász mindkettőt jelenti.

Ahogy én is – gondolta Kylar.

– Közel van? – kérdezte Garuwashi. Guggoló helyzetbe emelkedett, akár az ugrani készülő tigris.

– Mondtam, hogy ha idecsaljuk a cenariai sereget, az a mi halálunk lehet, nem az övék – mondta Feir. Újra a tűzbe bámult.

Az elmúlt egy hétben, a Pavvil-bereknél lezajlott csata óta Garuwashi kelet felé csalta Logant és embereit. Mivel a ceuraiak halott khalidoriak páncélzatát viselték, Logan azt hitte, hogy a legyőzött khalidori sereg maradványát üldözi. De Kylarnek halvány gőze sem volt róla, miért vezette ide barátját Lantano Garuwashi.

Mint ahogy arról sem, hogy a ka'karinak nevezett fekete fém miért őt választotta, hogy szolgálja, miért hozta vissza a halálból, miért látja meg az emberek lelkén a szennyet, amely halált követel – vagy hogy miért kel fel a nap, s miként függhet az égen anélkül, hogy leesne.

– Azt mondtad, hogy amíg nem megyünk be a Vadász erdejébe, biztonságban vagyunk – szolt Garuwashi.

– Azt mondtam, „valószínűleg biztonságban vagyunk” – felelte Feir. – A Vadász érzékeli és gyűlöli a mágiát. Ez a kard határozottan annak számít.

Garuwashi legyintett a veszélyre.

– Nem megyünk be a Vadász erdejébe, de ha a cenariaiak harcolni akarnak velünk, nekik muszáj lesz – mondta.

Amikor Kylar végre megértette a tervet, elakadt a lélegzete. Az erdő a berektől északra, délre és keletre sűrű és buja volt. Logan csak

úgy használhatja ki a számbeli fölényét, hogy keletről átkel az erdőn, ahol a Sötét Vadász Erdejének óriási ősfái elég helyet adnak a manőverhez. De azt beszéltek, hogy egy lény évszázadok óta mindenkit megöl, aki belép az erdőbe. A tanult emberek gúnyolódtak ezen a babonán, de Kylar találkozott a Torras Bend-i parasztokkal, akik hittek ennek a lénynek a létezésében, pedig nem voltak babonások. Logan egyenesen belesétál a csapdába.

A szél ismét feltámadt, az ágak felnyögtek. Kylar összeszorította a fogát, és elrugaskodott. A Tálentuma segítségével könnyedén átszelte a távolságot. De túl erősen lökte el magát, és az ág túlsó oldalán lecsúszott. Kicsiny fekete karmok döfték át a ruháját a térdénél, a bal alkarján és a bordái mentén. Egy pillanatig folyékony fémből voltak, és nem is annyira tépték a ruhát, mint inkább átszivárogtak rajta, aztán megszilárdultak, és Kylar zuhanása egy rándulással véget ért.

Miután föltornászta magát az ágra, a karmok visszahúzódtak a bőrébe. Kylar reszketett, és nemcsak azért, mert majdnem lezuhant. *Mi lesz belőlem?* Minden okozott és elszenvedett halállal egyre erősebb lett. A frász jött rá tőle. *Mibe kerül ez? Biztosan van ára.*

Kylar fogcsikorgatva, fejjel előre mászott lefelé a fatörzsön. A karmok előtörtek a bőrből, kis lyukakat fúrva a ruhájába és a fa kérgebe, majd visszahúzódtak. Amikor leért a földre, a fekete ka'kari kiszivárgott a pórusaiból, és második bőrként beburkolta. Elfedte az arcát, a testét, a ruháját és a kardját, majd fokozatosan elnyelte a fényt. A láthatatlanná vált Kylar közelebb lépett áldozatához.

– Arról álmodtam, hogy egy kisvárosban élek, olyanban, mint Torras Bend – szolt Feir. Széles háta, akár egy ököré, Kylar előtt tornyosult. – Hogy építetek egy kovácműhelyt a folyónál, készítetek egy vízkereket, hogy az működtesse a fűjtatókat, míg a fiaim nem

lesznek elég idősek, hogy segítsenek. Egy próféta azt mondta, megvalósulhat.

– Elég legyen az álmaidból! – vágott közbe Garuwashi, és felállt.
– A főserégem minden bizonnyal már majdnem átkelt a hegyeken. Te meg én elmegyünk.

Főserég? Összeállt a kép. Ezért öltöztek a sa'ceuraik khalidoriaknak. Garuwashi Cenaria seregének legjavát messze keletre csalta, míg a főserége nyugaton bezúdul. Miután Khalidor seregét megsemmisítették, a cenariai parasztkatonák már biztosan hazasiettek a tanyáikra, így a néhány száz cenariai palotaőrnek Ceura teljes seregével kell majd szembenéznie pár napon belül.

– Megyünk?! Ma este? – kérdezte Feir meglepetten.

– Most. – Garuwashi egyenesen Kylarre mosolygott gúnyosan. Ő mozdulatlanra dermedt, de nem látott felismerést a zöld szemekben. Valami sokkal rosszabbat látott.

Nyolcvankét halál volt Garuwashi szemében. *Nyolcvankettő* – és egyik sem gyilkosság! Lantano Garuwashi megölése tehát nem igazságszolgáltatás volna, hanem gyilkosság. Kylar hangosan káromkodott.

Lantano Garuwashi talpra ugrott, s miközben lángnyalábnak látzó kardjáról lerepült a hüvelye, máris támadóállásba helyezkedett. A Feir nevű hegy sem volt sokkal lassabb: máris talpon volt, kezében csupaszkarddal, gyorsabban, mint Kylar egy ekkora emberről képzelte. Feir szeme tágra nyílt, amikor megpillantotta őt.

Kylar dühödten felüvöltött, és kék láng söpört végig a ka'kari-bőrön meg a nagy, haragvó maszkon, amit viselt. Egy lépés nesztét hallotta hátulról: Garuwashi egyik testőre támadott rá. Kylar Tálentuma felbuzgott, ő pedig egy hátraszaltóval a férfi vállára ugrott, majd elrugaskodott. A sa'ceurai a földre zuhant, Kylar pedig

átpördült a levegőn, miközben testéből kék lángok csaptak ki ro-
pogva.

Mielőtt elkapta volna az ágat, kihunytak a lángok, és újra látha-
tatlanná vált. Ágról ágra lendült, s meg sem próbált elrejtőzni. Ha
nem tesz valamit – még ma este – Logan és az emberei mind meg-
halnak.

– Ez a Vadász volt? – kérdezte Garuwashi.

– Rosszabb – felelte Feir sápadtan. – Ő volt az Éjangyal, talán az
egyetlen a világon, akitől félned kell.

Lantano Garuwashi szemében olyan tűz gyúlt, amely azt súgta
Feirnek, hogy az „akitől félned kell” szavakat úgy értette: „méltó
ellenfél”.

– Merre ment? – kérdezte Garuwashi.

3

Mialatt Elene teljesen kimerülten a kis Torras Bend-i fogadóhoz lovagolt, egy hosszú, vörös lófarkat viselő gyönyörű fiatal nő haladt el mellette egy tarka csödörön. A lány bal fülében egy karika szikrázott. Az istállófiú megbámulta, miközben ellovagolt északnak.

Elene majdnem fellökte, mire a férfi megfordult. Ostobán pislogott rá.

– Hé, a barátnője most ment el – mutatott a vörös hajú nő után.

– Miről beszél? – Elene olyan fáradt volt, hogy alig tudott gondolkodni. Két napja gyalogolt, amikor az egyik ló megtalálta. És soha nem tudta meg, mi történt a többi fogollyal, a khalidoriakkal, valamint az ymmurival, aki megmentette őt.

– Még utolérheti – szólt az istállófiú.

Elene elég jól látta a fiatal nőt ahhoz, hogy tudja, sosem találkoztak. Megrázta a fejét. Mielőtt elindult volna Cenariába, Torras Bendben muszáj volt ételt vásárolnia. Már amúgy is majdnem besötétedett, és a khalidori fogvatartóival megtett többnapos út után fürdőre és ágyban töltött éjszakára volt szüksége.

– Nem hiszem – felelte.

Bement, és a lova nyeregtáskájában talált bőséges mennyiségű ezüstből kifizetett egy szobát a szórakozott fogadósnénak, megfürdött, kimosta a mocskos ruháját, és azonnal mély álomba merült.

Hajnal előtt undorral belebújt a még mindig nyirkos ruhákba, és lement a földszintre.

A fogadás, egy vékony fiatal férfi, egy ládányi elmosott flaskát cipelt be a helyiségbe, és fejfelé letette azokat száradni, mielőtt aludni tért volna. Barátságosan biccentett Elene-nek, alig pillantva fel.

– Fél óra múlva elkészül az asszony a reggelivel. És ha... Ó, a pokolba! – Ismét ránézett a lányra, nyilvánvalóan most látva meg először. – Maira nem mondta... – A kötényébe törölte a kezét – nyilvánvalóan megszokásból, hiszen a keze nem volt vizes –, és egy apróságokkal, levelekkel és számlakönyvekkel telihalmozott asztalhoz lépett.

Elővett egy összehajtogatott papírlapot, és elnézést kérve átadta a lánynak:

– Nem találkoztunk tegnap éjjel, különben ezt azonnal átadtam volna. – Elene neve és a személyleírása állt a papíron. A lány szét-hajtogatta, és egy kisebb, gyűrött üzenet hullott ki belőle; Kylar írta, aznap, amikor Caernarvonban hagyta Elene-t. A lány torka összeszorult.

„Sajnálom, Elene!” – írta Kylar reszketeg kézzel. – „Megpróbáltam. Esküszöm, én megpróbáltam. Vannak dolgok, amelyek értékesebbek, mint a boldogságom. Vannak dolgok, amelyeket csak én tehetek meg. Add el ezeket Bourary mesternek, és költözzetek el a város jobbik részére. Mindig szeretni foglak.”

Kylar még mindig szerette. Szerette őt. Elene mindig is hitt ebben, de más volt a sajtát, kusza kézírásával látni. Eleredtek a könnyei.

Nem érdekelte a zavart fogadós sem, aki bizonytalanul tátogott, nem tudván, mihez kezdjen a fogadójában zokogó nővel.

Elene nem volt hajlandó megváltozni, és erre minden ráment, de Isten adott egy második esélyt. Megmutathatja Kylarnek, hogy milyen erős, mély és széles tud lenni egy nő szerelme. Nem lesz könnyű, de ő az a férfi, akit szeret. Ő az egyetlen. Szereti őt – és ez ilyen egyszerű.

Jó néhány percbe telt, mire képes volt elolvasni a másik, ismeretlen női kézírással írt üzenetet.

„A nevem Vi – így a levél. – Én vagyok a mestergyilkos, aki megölte Jarlt és elrabolta Ulyt. Kylar azért hagyott el téged, hogy megmentse Logant, és megölje az Istenkirályt. A férfi, akit szeretsz, megmentette Cenariát. Remélem, büszke vagy rá. Ha Cenariába mész, Mama K átadja neked minden járandóságomat. Vidd, amit csak akarsz. Uly egyébként a Rendben lesz, ahogy én is, és úgy gondolom, Kylar hamarosan szintén odamegy. Van még valami más is... de képtelen vagyok leírni. Szavakkal jóvá nem tehető, amit elkövettem ellened. Borzasztóan sajnálom. Bárcsak helyrehozhatnám – de nem tudom. Ha eljössz, bosszút állhatsz, ahogy csak akarsz, elveheted az életemet is.

Vi Sovari”

Elene megborzongott. Milyen ember lehet, aki azt állítja, hogy elenség és barát is egyben? És hol vannak a fülbevalói? „Van még valami más is.” Mit jelent ez? Vi valami szörnyűséget csinált?

A rossz előérzet ólomsúllyal nehezedett Elene gyomrára. A tegnap odakint látott nő fülbevalót viselt. Nem lehetett... biztosan nem...

– Ó istenem! – mondta Elene. A lovához futott.

Álmában minden másképp történt. Logan az emelvényen állt, nézte a csinos, alantas gondolkodású Terah Graesint. A nő akár holttestek seregén is átlépdelt volna, vagy hozzáment volna egy férfihoz, akit megvetett – csak hogy kielégítse a becsvágyát. Azon a bizonyos napon Logan a szívére hallgatott. Az apja olyan nőt vett el, aki megmérgezte a boldogságát. Logan képtelen volt apja példáját követni.

Ahogy azon a bizonyos napon is, Logan a nő hűségesküjét kérte. A kerek emelvény a Lyukra emlékeztette, ahol a khalidoriak megszállása idején rothadt. Terah megtagadta. De ahelyett hogy behódolt volna, hogy a hadsereg ne szakadjon két részre a csata előestéjén, ebben az álomban Logan így szólt:

– Halálra ítélek felségárulásért.

Leccapott a kardja. Terah hátralépett, de nem elég gyorsan, s a penge félig átvágta a nyakát.

Logan elkapta, és hirtelen egy másik nő volt a helyében. Jenine elvágott torkából vér ömlött a fehér hálóruhára és Logan meztelen mellkasára. A hálókamrájukba rontó khalidoriak nevettek.

Logan összerándult és felébredt. Sötétben feküdt. Beletelt egy kis időbe, míg rájött, hol van. Jenine meghalt. Terah Graesin a királynő, és ő hűséget esküdött neki. Logan Gyre esküt tett neki, a szavát adta, amely nem pusztán fogadalom volt, hanem szívből jövő eskü. Így ha a királynője megparancsolja, hogy irtsa ki az utolsó néhány khalidorit, ő engedelmeskedik. Mindig boldog lesz, ha khalidoriakat ölhet.

Amikor felült a sátor sötétjében, Logan a testőrparancsnokát, Kaldrosa Wynt pillantotta meg. A megszállás alatt Mama K bordélyai lettek a nők számára a város legbiztonságosabb helyei. Mama K

csak a legszebbeket és legkülönlegesebbeket fogadta be. Ők végeztek az első khalidoriakkal a városszerte lezajlott rajtaütés során, amelyet később Nocta Hematának neveztek, a Vér Éjszakájának. Logan nyilvánosan megjutalmazta őket, és ők mellé álltak. Azok, akik harcolni tudtak, harcoltak és meghaltak – és megmentették az életét. A Pavvil-bereknél vívott csata után Logan elbocsátotta a Szalagrend megmaradt tagjait, kivéve Kaldrosa Wynt. A férje a tíz mágusvadász egyike volt, és ők ketten egymás nélkül sehova sem mentek, így a nő azt mondta, hogy akár szolgálhatja is Logant.

Kaldrosa a bal karján viselte a szalagot, amelyet megbűvölt khalidori harci lobogóból varrtak, így még sötétben is csillogott. A (természetesen) csinos nőnek kreol sethi bőre, torokhangú nevéte volt, és száz meg száz története – melyek közül néhány, állítása szerint, még igaz is volt. A páncélinge nem illett rá, és felette lovagi tunikát viselt, melyet a fekete kört szárnyaival áttörő fehér sólyom díszített.

– Itt az idő – szólt.

Agon Brant tábornok lépett a sátorba. Még mindig két bottal kellett járnia.

– A felderítők visszatértek. Ez a mi elit khalidori bandánk úgy gondolta, csapdát állít nekünk. Amennyiben északról, délről vagy nyugatról megyünk, sűrű erdőn kell átkelnünk. Csak a Vadász Erdéjén át mehetünk. Ha tényleg létezik, végünk. Ha száz katonámmal kellene ezernégyszáz emberrel szembenézni, én sem tudnék jobbat kitalálni.

Ha a helyzet egy hónapja áll elő, Logan nem tétovázik, s átvezeti embereit a Vadász Erdéjének nyílt területein – pokolba a legendákkal! De a Pavvil-bereknél találtak egy élő legendával, amely ezreket pusztított el. A ferali megingatta Logan meggyőződését

abban, hogy tisztában van a babona és a valóság közti különbséggel.

– Khalidoriak. Miért mennének észak felé, a Quorig-hágóhoz?

Agon vállat vont. Már egy hete ezen gondolkodtak. Az üldözött egység közel sem volt olyan hanyag, mint az általuk ismert khalidoriak. Még miközben Logan csapata elől menekültek, akkor is tovább portyáztak. Cenaria száz katonát veszített, ők viszont egyet sem. Agon legjobb ötlete az volt, hogy valamiféle elit khalidori egység lehet, amellyel a cenariaiak még nem találkoztak. Logan úgy érezte, mintha egy kirakós játék fölött töprengene. Ha nem oldja meg, az emberei meghalnak.

– Még mindig több irányból akarja támadni őket? – kérdezte Agon.

A probléma gúnyosan nézett vissza Loganre. Nem jött a válasz.

– Igen.

– Még mindig ragaszkodik hozzá, hogy saját maga vezesse a lovasságot az Erdőn át?

Logan bólintott. Ha arra kéri az embereit, hogy bátran haljanak meg valami szörnyeteg karmaiban, akkor ő maga is így fog tenni.

– Ez nagyon... vakmerő – szólta Agon. Elég régóta állt már nemesek szolgálatában, hogy a bókja jó adag sértést fejezzon ki.

– Elég – szólta Logan, és átvette Kaldrosától a sisakját. – Menjünk, és öljünk meg néhány khalidorit.

4

Neph Dada Vürdmeister mély, reszelős, egészségtelen köhögést hallatott. Hangosan harakolt, majd a tenyerébe köpte a végeredményt. Megbillentette a kezét, és figyelte, ahogy a slejm a porba folyik, majd újra a csendes tűz körül ülő többi Vürdmeisterre pillantott. Az ifjú Borsinitől eltekintve, aki szüntelenül pislogott, nem adták jelét undoruknak. Az embernek nem elég hosszú az élete ahhoz, hogy kizárólag mágikus erő segítségével Vürdmeister legyen.

A talajon harci alakzatba rendezett bábuk világítottak halványan.

– Ez csak becslés a seregek helyzetéről – magyarázta Neph. – Logan Gyre erői a vörösek, durván ezernégyszáz ember, nyugatra a Sötét Vadász Erdejétől, cenariai földön. Ezek a kékek itt, az Erdő szélénél, ceuraiak, nagyjából kétszázan, akik khalidoriaknak álcázzák magukat. Távolabbra, déli irányban, fehérrel jelölve, szeretett ellenségünk, a Lae’knaught ötezer katonája van. Mi, khalidoriaiak nem harcoltunk a Lae’knaughttal közvetlenül. Hadd emlékeztessenek arra, hogy gyűlölik ugyan az összes mágiát, *mi* vagyunk azok, akiknek a pusztítására a Lae’knaughtot létrehozták. Ötezen több mint

elegen vannak, hogy befejezzék, amit Cenaria elkezdett a Pavvilbereknél lezajlott ütközetben, úgyhogy óvatosan kell lépünk.

Neph gyorsan körvonalazta, amit az örökről tudott. Csak akkor ment bele a részletekbe, amikor helyénvalónak tűnt, és mindig úgy beszélt, hogy a Vürdmeisterek ne értsék; mintha arra számított volna, hogy megértik a tábornokság intrikáit, amelyet sosem ismertek. Amikor egy Istenkirály meghalt, mérsárlás kezdődött. Először az örökösök fordultak egymás ellen. Aztán a túlélők maguk köré gyűjtötték a varázslókat és Vürdmeistereket, majd újrakezdték, míg csak egyetlenegy Ursuul maradt. Ha senki nem szilárdította meg elég gyorsan a hatalmat, a vérontásnak varázslók is áldozatul eshettek. Nephnek nem volt szándékában ezt megengedni.

Így aztán, mihelyt biztos volt benne, hogy Garoth Ursuul Istenkirály halott, rátalált Tenser Ursuulra, az Istenkirály egyik örökösére, és meggyőzte a fiút, hogy fogadja magába Khalit. Tenser azt hitte, az istennőt hordozni hatalmat jelent. Így is volt – Neph számára. Tensernek katatóniát és örületet jelentett. Aztán Neph egyszerű üzenetet küldött a Khalidori Birodalom minden sarkában élő Vürdmeisternek: „Segítsetek hazahozni Khalit.”

A hívásra feelve minden Vürdmeisternek, aki nem akarta eldobni az életét, törvényes menekvés volt támogatni egy romlott Ursuul-gyermeket. És ha Neph be tudná hódoltatni azokat az első Vürdmeistereket, akik a közeli földekről érkeztek, akkor a birodalom többi részéből érkezők is fölsorakoznának mögötte. Ha valamilyen az Istenkirályok eredményt értek el, akkor az az engedelmes-ségre nevelés volt.

– A Sötét Vadász Erdeje köztünk – Neph végigmutatott a Vürdmeistereken, saját magán és Khali testőrén, összesen ötven emberen – és e hadseregek között van. Személyesen gondoskodtam róla, hogy

több mint száz ember, varázslók és mások az erdőbe rendeltessenek. Senki sem jött ki. Soha. Ha ez pusztán csak Khali biztonságának érdeke volna, nem hívnám fel rá a figyelmeteket. – Neph ismét köhögött. Tűz gyúlt a tüdejében, de a köhögése is kiszámított volt. Azok, akik nem hajtanak térdet egy ifjú előtt, talán hajlandóak lesznek egy roskatag vénembert szolgálni. Köpött egyet. – A ceuraiaknál van a Hatalom Kardja, Curoch. Éppen itt – mutatott Neph arra a helyre, ahová a nyála hullott, a Sötét Vadász Erdejének szélére.

– A kard Ceur'caelestos, a ceurai Mennyek Pengéje formáját öltötte? – kérdezte Borsini Vürdmeister. Ő volt a fiatal, pislogó férfi, groteszk méretű orral és hozzá illő hatalmas fülekkel. A távolba meredt. Nephnek nem tetszett. Borsini vajon kihallgatta a felderítő jelentését?

Borsini virje, amely az istennő kegyének és a férfi varázserejének mércéje volt, száz meg száz tüskés fekete rózsaindával fonta be a karjait. Csak Neph virje töltötte be ennél jobban a bőrét, hullámozva, mint Lodricarban az élő tetoválások örvényei. A homlokától a körméig feketéllett. De intelligenciája és hatalma ellenére Borsini csak a tizenegyedik shu'rát uralta, Neph, Tarus, Orad és Raalst viszont mind a tizenkettőt – ez volt a legmagasabb rang, amelyet az Istenkirályon kívül bárki elérhetett.

– Curoch olyan formát ölt, amelyet csak akar – felelte Neph. – A lényeg az, hogy ha bejut a Vadász Erdejébe, sosem fog kijönni. Kicsi az esélye, hogy megszerezzük, amit évszázadok óta keresünk.

– De három hadsereg van itt – mutatott rá Tarus Vürdmeister. – Mind túlerőben vannak, és mind örömmel végez velünk.

– A kard megszerzésére tett kísérlet nagy valószínűség szerint halállal végződik, de figyelmeztetek – szólt Neph –, hogy ha nem próbáljuk meg, felelni fogunk érte. Éppen ezért, én megyek. Öreg

vagyok már, csak néhány évem van hátra, így a halálom kevesebb veszteséget jelent majd a birodalomnak.

Mindannyian tudták, hogy ha Curoch a kezében lesz, százszorosára növeli az erejét, és akkor minden megváltozik.

Tarus Vürdmeister ellenkezett először:

– Ki nevezett ki...

– Khali – vágott közbe az ifjú Borsini, mielőtt Neph tehetne volna. *A fenébe!* – látomást küldött nekem – folytatta. – Ezért kérdeztem, hogy nevezik a ceuraiak a kardot. Khali azt mondta, hogy nekem kell megszereznem Ceur'caelestost. Én vagyok a legfiatalabb közülünk, a legnélkülözhetőbb és a leggyorsabb. Dada Vürdmeister, Khali azt mondta, ma reggel szólni fog hozzád. Várd a válaszát a herceg ágya mellett. Egyedül.

A fiú zseni volt. Borsini esélyt akart, hogy megkaparintsa a kardot, és mindannyiuk előtt elvágta őt a lehetőségtől. Neph itt marad Khalival és a kataton herceggel, és amikor majd Borsini előkerül, az „az istennő szava” lesz. Igazság szerint Neph egyáltalán nem akart a kard után eredni. De csak így bizonyosodhatott meg arról, hogy a többiek marasztalni fogják-e, ha távozni próbál. Borsini Neph szemébe nézett. A pillantása azt mondta: „Ha megszerzem a kardot, szolgálni fogsz. Értetted?”

– Áldott legyen az ő neve – szólta Neph. A többiek visszahangozták. Nem értették teljes egészében, mi történt. Idővel majd megértik.

– Vidd a lovamat, gyorsabb, mint a tiéd – ajánlotta Neph, és egy kis varázsigét font a ló sörényébe. Amikor felkel a nap – nagyjából ekkorra ér lovasa az erdő déli oldalához –, a varázslat elkezd lüktetni, és magához vonzza a Sötét Vadászt. Borsini még a delet sem éri meg.

– Köszönöm, de az új lovakkal ügyetlen vagyok. A sajátomon megyek – felelte Borsini óvatosan közömbös hangon. Hatalmas

fülei ide-oda mozogtak, és óriási orrát idegesen rángatta. Számított a csapdára, és tudta, hogy elkerülte, de azt akarta, hogy Neph úgy higgye, szerencséje volt.

Neph pislogott, mintha csalódott volna, aztán vállat vont, mint-ha azt mondaná: nem számít.

És tényleg nem számított. A tábor minden lovának sörényébe belefonta azt a kis varázsigét.

5

Kylar még sosem robbantott ki háborút. A Lae'knaught táborát nem kellett lopakodva megközelítenie, mint a ceurait. Láthatatlanul elsétált az arany nappal díszített fekete lovagi köntöst viselő őrszemek mellett. A szimbólum a józan ész tiszta fényét jelképezte, amint visszaveri a babona sötét-ségét. Kylar vigyorgott. A Lae'knaught imádni fogja az Éjagyalt.

A tábor hatalmas volt. Egy egész légió, ötezer katona táborozott benne, beleértve ezer híres Lae'knaught-lándzsást. Mint pusztán ideológiai társulás, a Lae'knaught azt állította, nincs országa. A gyakorlatban viszont tizennyolc éve tartotta megszállva Kelet-Cenariát. Kylar gyanította: ezt a légiót azért küldték, hogy erejét fitogtatva elrettentse Khalidort a további, kelet felé történő terjeszkedéstől. Vagy talán csak véletlenül voltak épp itt.

Igazság szerint Kylart nem érdekelte. A Lae'knaught erőszakos emberekből állt. Ha egy szemernyi tisztesség is lett volna abban az állításukban, hogy a fekete mágia ellen harcolnak, Cenaria védelmére keltek volna, amikor Khalidor megszállta. Ehelyett helyi „boszorkányok” megégetésével töltötték az időt, és újoncokat toboroztak a cenariai menekültek közül. Valószínűleg csak akkor indultak volna

Cenaria megmentésére, amikor annak hadereje megsemmisül, és ők újabb területeket nyerhetnek a fáradozásaikért.

Anélkül, hogy bárkit is provokált volna, Cenariát keletről a Lae'knaught, északról Khalidor és most délről Ceura szállta meg. Itt volt az ideje, hogy azok az éhes kardok találkozzanak egymással.

Kylar bal kezéből fekete penge siklott elő. Felragyogtatta, kék lángokba burkolta, de ő maga láthatatlan maradt. Két, őrjárat helyett egymással diskuráló katona megdermedt a látványtól. Az első viszonylag ártatlan volt, de a másik szemében Kylar azt látta, hogy boszorkánysággal vádolt egy molnárt, mert magának akarta a feleségét.

– *Gyilkos* – szólt Kylar, és lesújtott a ka'kari-karddal. A penge nem is annyira vágott, mint inkább pusztított. Alig érzett ellenállást, amikor a fegyver áthaladt az őrrvédőjén, orrán, állán, majd köpenyén, páncélján és hasán. A férfi lenézett, majd megérintette kettészelt arcát, amelyből patakzott a vér. Felsikoltott, amikor kifordultak a zsigerei.

A másik őrszem visítva elrohant.

Kylar futott, maga köré vonva az illúzióit. Mintha ködön keresztül látszanának, fel-felcsillantak az izmai eltúlzott félholdjai, a színjátészó, fekete fémbőr, az ítélet arca a hangsúlyos és összeráncolt szemöldökkel, a magasan ülő, szögletes arccsontokkal, az apró szájjal és a csillogó, pupilla nélküli szemekkel, amelyekből kék lángok törtek elő. Elfutott egy csoport sovány cenariai újonc mellett; tágra nyílt szemmel nézték, azt is elfelejtve, hogy fegyver van a kezükben. Nem látott bűnt a szemükben: ezek az emberek csak azért álltak katonának, mert másként nem tudtak élelemhez jutni.

A következő csoport száz ember elevenen történt elégetésében vett részt, és más borzalmas tetteket is elkövetett.

– *Erőszaktevő!* – kiáltotta Kylar. A férfi ágyékába dőfte a ka'kari-pengét. Irtózatossá halála lesz. Még három emberrel végzett, mire bárki megtámadta volna. Eltáncolt egy lándzsás elöl, lecsapta a fejét, aztán továbbfutott a tábor közepén álló parancsnoki sátor felé.

Végül egy kürt riadót sikított. Kylar továbbrohant a sátrak sorai között, időnként újra láthatatlanná vált, de mielőtt ölt volna, mindig látható lett. Csak néhány ló kötőfékjét vágta el, hogy ne keltessen túl nagy zavart – azt akarta, hogy a sereg gyorsan reagálhasson.

Perceken belül az egész tábor felbolydult. Egy elszabadult lófogat maga után húzta a cölöpöt, amihez kötötték; az előre-hátra csapódott, sátrakat ledöntve és elvonszolva. Az emberek üvöltöztek, trágárságokat kiáltoztak, kísértetről, démonról, jelenésről hebegtek. Többen is egymásra támadtak a sötétben és felfordulásban. Egy sátor lángra lobbant. Valahányszor egy tiszt kiáltozni kezdett, hogy megpróbáljon rendet teremteni, Kylar megölte. Végül megtalálta, amit keresett.

Egy idősebb férfi rohant ki a tábor legnagyobb sátrából. Fejére húzta nagy sisakját, a Lae'knaught-tábornok jelvényét.

– Alakzatba! Sün! – üvöltötte. – Bolondok, félrevezetnek benneteket! Sün formáció, átkozottak!

A rémületük miatt, és mert a tábornok hangját elfojtotta a nagy sisak, csak néhányan figyeltek fel rá először, de a kürtös újra meg újra riadót fújt. Kylar látta, hogy a katonák kezdenek laza köröket formálni, egymásnak háttal, kifelé irányuló lándzsákkal.

– Csak önmagatok ellen küzdötök. Ez csak egy illúzió. Ne feledjétek a fegyverzeteteket! – A tábornok a hitetlenség fegyverzetére gondolt. A Lae'knaught úgy vélte, a babonának csak akkor van hatalma az ember felett, ha az hisz benne.

Kylar a levegőbe szökkent, és amikor a tábornok előtt földet ért, láthatóvá vált. Fél térdre ereszkedett: fejét meghajtotta, kardot tartó bal kezét a földre helyezte. Bár a távolban folytatódott a hangzavar, a közelben állók döbbenet elnémultak.

– Uram – szólt az Éjngyal. – Üzenetet hoztam a számodra. – Felállt.

– Ez csak egy jelenés – jelentette ki a tábornok. – Gyülekező! Sas három! – A kürtös továbbadta a parancsokat, és a katonák a helyükre siettek.

Több mint száz férfi gyűlt össze a tábornoki sátor előtti tisztáson, nagy kört formálva. Kylarre szegezték a lándzsáikat. Az Éjngyal felüvöltött, kék lángok csaptak ki a száján és a szeméből. Lángok lobogtak a kardján. Olyan gyorsan körözött vele, hogy hosszú fényszalagnak látszott. Aztán egy fénylobbanással visszalökte a hüvelybe. A katonák káprázó szemmel pislogtak.

– Ti Lae'knaught-bolondok – mondta az Éjngyal. – Ez a föld most Khalidoré. Meneküljete, vagy végetek. Meneküljete, vagy nézzetek szembe az ítélettel. – Azzal, hogy khalidorinak adta ki magát, Kylar azt remélte, haragjukat a khalidoriaknak álcázott ceuraiak ellen fordítja, akik meg akarják ölni Logant és embereit.

A tábornok pislogott. Aztán felkiáltott:

– A megtevesztésnek nincs hatalma felettünk! Ne feledjétek a fegyverzeteteket, katonák!

Kylar elfojtotta a lángokat, mintha az Éjngyal nem lenne képes elviselni a Lae'knaught hitetlenségét. Elhalványult, egészen addig, míg csak a kardja volt látható, amely lassú alakzatokban mozgott: Reggeli Árnny, Haden Dicsősége, Cseppenő Víz, Kevan Vétke.

– Nem érinthet meg minket – szólt a tábornok a tisztás szélén összegyűlt több száz katonához. – A Fény a miénk! Nem félünk a sötétségtől.

– Megmérettél – szólt az Éjangel –, és könnyűnek találtattál! – Teljesen eltűnt, és látta a szemekben a megkönnyebbülést. Néhány férfi és nő nyíltan vigyorgott, és a fejüket csóválták meghökkenve, de diadalmasan.

A tábornok fegyverhordozója odavezette a férfi lovát, és átadta neki a gyeplőt és a lándzsáját. A tiszt lóra szállt, és úgy festett: tudja, hogy parancsokat kellene adnia, visszanyerni az uralmat, s rávenni a katonáit: cselekedjenek, és ne gondolkodjanak, mert akkor nem esnek pánikba. Kylar várt, míg szóra nyitja a száját, aztán olyan hangosan, hogy elnyomta a férfi hangját, felüvöltött:

– *Gyilkos!* – Csak világító szeme, karizmainak félholdjai, vállizmai látszottak, majd a lobogó láng, ahogy a pörgő kard felfénylett. Egy katona a földre rogyott. Mire a feje elgurult, az Éjangel eltűnt.

Senki sem moccan. Ez lehetetlenség. Egy jelenés csak a tömeghisztéria teremtménye. Nincs teste.

– *Rabszolgakereskedő!* – Ezúttal csak annyi időre tűnt fel a kard, míg előbukkan egy katona hátából. A férfi felemelkedett a kardon, és fejjel előre egy vasüst oldalába csapódott. Teste megrándult, bőre sistergett a szénen, de többé nem mozdult.

– *Kínzó!* – A légió egyik tisztjének hasa szétnyílt.

– *Tisztátalan! Tisztátalan!* – rikoltotta az Éjangel. Egész teste felragyogott, kéken égett, kardja pedig balra és jobbra suhintott.

– Öljétek meg! – üvöltötte a tábornok.

Csapkodó, ropogó, kék lángokkal övezve, amelyek hosszú szalagként úsztak mögötte, Kylar máris kiszökkent a körből. Látható és lángoló maradt. Egyenesen észak felé futott, mintha a „khalidori” táborba tartana. A katonák elugrottak az útból. Aztán Kylar

kioltotta a lángokat, láthatatlanná vált, és visszafordult, hogy megnézzé, működik-e a csapda.

– Alakzatba! – ordított a tábornok dühtől lila arccal. – Irány az erdő! Emberek, itt az ideje, hogy megöljünk néhány boszorkányt!
Indulás!

6

-Enuchok balra – mondta a khalidori őr. Olyan izmos volt, hogy úgy nézett ki, akár egy teli zsák dió, de a legszembeszökőbb duzzanat a homlokán dudorodó daganat volt. – Hé, Félemler! Ez neked szól!

Dorian odatopogott a bal oldali sorhoz, és elkapta pillantását a katonáról. Ismerte a férfit: Dorian egyik bátyjának egy rabszolganőtől született fattya volt. A sarjak, a trónra méltó fiúk könnyörtelenül kínozták Ruggert, Dorian tanítója, Neph Dada pedig bátorította őket. Csak egy szabály volt: nem tehettek olyan kárt a rabszolgákban, amely akadályozta volna a feladatai ellátását. Rugger daganában kicsit Dorian keze is benne volt.

– Mit bámulsz? – követelőzött Rugger a lándzsájával megbökve Doriant.

Ő eltökélten a padlóra nézett, és nemet intett. Megváltoztatta a megjelenését, amennyire csak merte, mielőtt eljött munkát keresni a Fellegvárba, de nem tudott semmilyen illúziót sokáig fenntartani. Rendszeresen ütni fogják. Egy katona, egy nemes vagy egy sarj észreveheti, ha egy ütésnek nincs megfelelő hatása, vagy ha Dorian nem rezzen össze megfelelően. Dorian kísérletezett a testnedvek

egyensúlyával, így képes volt megállítani a hajnövekedést is, de az eredmény rémisztő volt. Megérintette a mellkasát: hála az égnek, már visszatértek a férfias jellemzői – elég volt rágondolni.

Inkább addig gyakorolt, míg nem tudta a testét tűzzel és levegővel végigsöpörni, hogy ilyen szörten legyen. Amilyen gyorsan a szakálla nőtt, a varázslatot naponta kétszer kellett megismételnie. Egy rabszolgának alig van magánélete, ezért a gyorsaság nagyon fontos. Szerencsére a rabszolgákat észre sem vették – míg magukra nem vonták a figyelmet azzal, hogy úgy bámulnak a katonákra, mint valami szörnyre.

Görnyedj, vagy meghalsz, Dorian. Rugger ismét megütötte, de Dorian nem mozdult, így Rugger elindult lefelé a sorban, hogy másokat zaklasson.

A Híderőd előtt álltak. Kétszáz férfi és nő volt a nyugati kapujánál. Közeledett a tél, és még azok is koldusbotra jutottak az Istenkirály serege miatt, akiknek jól sikerült az aratásuk. A köznépek alig számított, hogy az áthaladó sereg ellenség-e vagy barát. Az egyik fosztogatott, a másik guberált, de mind elvette, amit akart, és megölt bárkit, aki ellenállt. Azzal, hogy az Istenkirály kiűrtette a Citadellát – hadsereget küldött délre, Cenariába és északra, a Fagyvadonba – gyilkos tél ígérkezett. A sorban állók mind azt remélték, hogy eladhatják magukat rabszolgának, mielőtt beköszönt a tél, és megnégyszereződik a sor.

Jeges, tiszta őszi reggel volt Khaliras városában. Két óra múlva hajnalodott. Dorian elfelejtette az északi csillagok ragyogását. A városban néhány lámpa égett – az olaj túl drága volt, így néhány földi tűz próbált versenyezni az égbolt köpenyén szikrázó éteri lángokkal.

Dorian akarata ellenére büszkeséget érzett a lelkében, amikor a városra nézett, ami az övé is lehetett volna. Khaliras hatalmas

gyűrűként terült el a Rabszolgahegyet körülvevő mélység körül. Az Ursuul Istenkirályok több generációjának sikerült félkör alakú falakat építeni a város köré, hogy megvédjék a rabszolgáikat és a kézműveseket, míg a különböző kőből épült félkörök végül összeértek, és pajzs mögé vonták az egész várost.

Csak egyetlen domb volt, egy keskeny gránitgerinc, amelyre cikcakkban futott fel a főút, hogy megnehezítsen egy esetleges ostromot. A gerinc tetején úgy ült a Kapuerőd, akár varangy a farönkön. És a rozsdás kapurács fogain túl ott volt Dorian első nagy kihívása.

– Ti négyen, gyerünk! – szolt Rugger.

Dorian volt a négy eunuch közül a harmadik. Mind megborongtak, amikor a szakadék széléhez értek. A Fényhíd a világ egyik csodája volt, és Dorian utazásai során nem is látott olyan varázslatot, amely versenyre kelhetett volna vele. Boltívek és pillérek nélkül függött, akár a pókháló főszála, a Kapuerőd és a Rabszolgahegy Fellegvára közötti, négyszáz lépés széles szakadék felett.

Amikor legutóbb átkelt a Fényhídon, Dorian csak a varázslat ragyogását látta, amely rugalmasan csillogott a talpa alatt, ezernyi színben villanva fel minden lépésnél. Most csupán az építőköveket látta, amelyekhez a varázslatot horgonyozták. A Fényhíd földi anyaga nem kő, fém vagy fa volt: a három lónak is elegendő szélességű út emberi koponyákkal volt kiköveztve. Ahol lyuk támadt, oda új koponyákat helyeztek az évek során. Bármelyik Vürdmeister, aki a tizedik shu'ra birtoklása után a vir mestere lett, egyetlen szóval megszüntethette volna a hidat. Dorian még a varázsigét is ismerte, de sokra nem ment vele. Amitől összeszorult a gyomra, az az volt, hogy a Fényhíd mágiáját úgy alkották meg, hogy bármelyik mágus, aki a Tálentumot használta, és nem a gonosz virt, amelyet a mesterek és Vürdmeisterek, azonnal lezuhant.

Lévén talán az egyetlen ember Midcyruban, akit meisternek és mágusnak is kiképeztek, Dorian úgy vélte, jobb esélye van átkelni, mint bárki más varázstudónak. Előző éjjel új cipőt vásárolt, és a talpába ólombetétet helyezett. Úgy gondolta, a déli mágia minden nyomát eltünteti ezzel – sajnos, csak egy módja volt, hogy erről megbizonyosodjon.

Szaporán verő szívvel követte az eunuchokat a Fényhídra. Az első lépésére a híd furcsa zöldben izzott fel, és Dorian érezte, hogy a lába bizsereg, amikor a vir körülveszi a cipőjét. Egy pillanat múlva elmúlt, és senki sem látta. Doriannek sikerült. A Fényhíd érezte, hogy Tálentummal bír, de Dorian ősei elég okosak voltak, hogy tudják, nem minden Tálentummal rendelkező ember mágus. Doriannek a többi ideges eunuchéhoz hasonlóan csoszogó lépése felszikkasztotta a mágiát, amelytől ásítottak és elmozdultak a koponyák, miközben gyűlölettel meredtek az átkelőkre. De de nem szakadtak le.

Ha Dorian valami büszkeségfélét érzett a Fényhíd zsenialitása miatt, a Rabszolgahegy rémülettel töltötte el. Annak az átkozott sziklának a gyomrában született, ott éhezett a tömlőcében, harcolt a vermeiben, és ott követett el gyilkosságokat a hálókamráiban, konyháiban és folyosóin.

A hegyen belül Dorian megtalálja majd a *vürdjét*, a sorsát, a végzetét, a beteljesedést. Meg a nőt is, aki a felesége lesz. Attól félt, hogy azt is megtudja, miért dobta el próféta képességének ajándékát is. Mi lehet olyan borzalmas, hogy eldobta magától az előrelátás lehetőségét?

A Rabszolgahegy természetellenes volt: egy hatalmas, négyoldalú, fekete piramis, kétszer olyan magas, mint amilyen széles; mélyen a föld alá nyúlt. A Fényhídról lepillantva Dorian látta, hogy a felhők elfedik az odalent rejtőző mélységet. Harminc rabszolga-generációt,

khalidoriakat és hadifoglyokat küldtek le abba a mélységbe, hogy addig ássanak, míg ki nem lehelik a lelküket az orrfacsaró füstben; a csontjaik gyarapítják az ércet odalent.

A hegy piramisát egyenesen elvágták az egyik oldalán, és kila-pították, így egy sík felületet hagytak a hatalmas, háromszögle-tű, tórszerű hegyben. A Fellegvár ezen a fennsíkon állt. Eltörpült a hegy mellett, de ha az ember közelebb ért, nyilvánvalóvá vált, hogy a Fellegvár maga is egy város. Tízezer katonára méretezett barakkok, hatalmas raktárak, mély víztározók, gyakorlóterek em-bereknek, lovaknak és farkasoknak, fegyvertár, tucatnyi kovács-műhely, konyhák, istállók, pajták, gazdasági udvarok, fatelepek, és hely minden munkásnak, szerszámnak és nyersanyagnak, amelyre húszezer embernek szüksége van, hogy túléljen akár egy teljes évig tartó ostromot is. És a Fellegvár még így is eltörpült a várhoz ké-pest, amely a Rabszolgahegy volt, mert a hegy gyomrában méh-sejtszerűen helyezkedtek el a folyosók, nagy szobák és lakrészek, tömlöcök és rég elfeledett járatok, amelyek a hegy legmélyébe ve-zettek.

Sem a Fellegvár, sem a hegy nem telt meg évtizedek óta, és az északra és délre küldött seregek miatt most még csendesebb volt, mint egyébként. Khaliras most csak a köznépnek adott otthont, a hadsereg töredékének, a mesterek kevesebb mint felének, a király-ság ügyeinek intézéséhez épphogy elegendő hivatalnoknak, a sar-jaknak és az Istenkirály feleségeinek, ágyasainak, továbbá azoknak, akik róluk gondoskodtak.

Ezek között az emberek között szolgált Yorbas Zurgah főeunuch is. Yorbas öreg, elpuhult, tökéletesen szőrtelen férfi volt; még a fejét is borotválta, és kitépkedte a szemöldökét meg a szempilláját. A hideg ellen hermelinpalástba burkolózva kuporgott a szolgák kapujánál.

Előtte egy íróasztal állt, rajta egy összetekert pergamennel. Kék szemével kétkedve tanulmányozta Doriant.

– Alacsony vagy – mondta Zurgah kamarás. Ő maga olyan magas volt, mint az eunuchok általában.

Te meg dagadt.

– Igen, méltóságos uram.

– Az „uram” is megteszi.

– Igen, uram.

Zurgah kamarás drágaköves gyűrűkkel díszített virslíujjaival végigsimította szőrtelen állát.

– Furcsán nézel ki.

Fiatal korában Dorian ritkán látta Yorbas Zurgah-t. Nem gondolta, hogy a férfi emlékezhet rá, de minden veszélyes volt, ami komolyabb vizsgálódást vont maga után.

– Tudod, mi a büntetése annak a férfinak, aki megpróbál belépni a hárembe? – kérdezte Zurgah.

Dorian nemet intett, és állhatatosan nézte a földet. Összeszorította a fogát, és anélkül hogy felnézett volna, a füle mögé kotorta a haját.

Zseniális húzás volt; kissé hegyessé tette a fülét, ezüst tincseket varázsolt a hajába, a lábujjai közé pedig úszóhártyákat. Ezek a vonások csak egyetlen törzsre voltak jellemzőek Khalidorban: a feyurikra, akik azt állították magukról, hogy Fey népének leszármazottai, és ezért meg a békeszeretetükért egyaránt megvetették őket. Dorian félig feyurinak látszott, ami elég különleges volt, és eléggé megvetett ahhoz, hogy azt remélhesse, senki sem gondolkodik el azon, hogy a khalidori fele miért hasonlít annyira Garoth Ursuulra. Azt is megmagyarázta, miért alacsony.

– Ez a... másik oka, amiért Félelbernek neveznek, uram.

Yorbas Zurgah csettintett a nyelvével.

– Értem. Íme, az alkalmazásod feltételei: akkor dolgozol, amilyen napszakban csak kérnek. Első feladataid között szerepel az ágyasok éjjeliedényeinek kiürítése és tisztítása. Az ételed hideg lesz, és sosem annyi, amennyit szeretnél. Tilos az ágyasokhoz szólnod, s ha ezt megszeged, kitépik a nyelvedet. Megértetted?

Dorian bólintott.

– Akkor már csak egy dolog van hátra, Félelber.

– Uram?

– Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy tényleg félelber vagy-e. Vedd le a nadrágodat.

7

Lantano Garuwashi Kylar útjában ült, ölében csupasz kardjával. A hegyomlásszerű Feir Cousat mellette állt, hatalmas karjait összefonta a mellkasán. Egy keskeny vadcsapást álltak el, amely a Vadász Erdejének déli oldalán vezetett. Kylar közeledését érezve Feir felmordult.

Garuwashi fegyverét egyetlen más karral sem lehetett volna összetéveszteni. A markolata elég hosszú volt, hogy akár két kézzel is lehessen fogni. Tiszta misztarilból készült, s óceurai nyelvű aranyrúnákat véstek bele. A kissé hajlított pengére a fegyver hegye felé néző sárkányfejet faragtak. Kylar közeledtére a sárkány tüzet kezdett fújni: lángok a pengében haladtak, és előttük Ceur'caelestos áttetszővé vált, akár az üveg. A lángok egyre messzebbre lobogtak, ahogy Kylar közeledett. A szeméhez vonta a ka'karit, és a mágia színeiben látta Ceur'caelestost.

Ekkor jött rá, hogy a kard egy másik korból való. A varázslatok maguk gyönyörűek voltak – és Kylar egyiket sem értette. Játékosságot érzékelt, ragyogást, büszkeséget és szeretetet. Kylar rádöbbsent, hogy hajlamos olyan dolgokba belevágni, melyek meghaladják a

képességeit – most például megpróbál ellopni egy ilyen kardot Lantano Garuwashitól.

– Lépj ki az árnyakból, Kylar, vagy magam rángatlak ki – szólt Feir.

Tizenöt lépésnyire tőlük Kylar előlépett a láthatatlanságból.

– Szóval a mágusok akkor is látnak, ha láthatatlan vagyok. A fenébe. – Ennyit már gyanított.

Feir örömtelenül mosolygott.

– Csak tíz férfiből egy. Tíz nőből kilenc. Csak harminc lépésen belül látlak, Dorian fél mérföldről is észrevenne fák között. De megfeledkezem magamról. Báró Kylar Stern Cenariából, akit Éjgyalként is ismerünk, Durzo Blint mestergyilkos hadiárvája, ez itt Lantano Garuwashi Hadúr, a Legyőzhetetlen, Ceur'caelestos Választottja, az Aenu-hegyi Lantanók közül.

Kylar a jobb keze csonkjára csapta a bal tenyerét, és ceurai módra meghajolt.

– Hadúr, bátorságodat igazolja számos, a tetteidről szóló mese.

Garuwashi felállt, és a hüvelyébe csúsztatta Ceur'caelestost. Ő is meghajolt; közben megrándult a szája.

– Ahogyan a te néhány meséd is, Éjgyal.

A horizont már világosodott, de az erdőben még mindig sötét volt. Eső és a közelgő tél szagát hozta a szél. Kylar azon gondolkodott, vajon ezek-e az utolsó illatok, amelyeket megtapasztal. Növekvő kétségbeesésében elmosolyodott.

– Úgy tűnik, van egy gondunk – szólt. *Valójában számos van.*

– Mi az? – kérdezte Garuwashi.

Nem tudok láthatatlanul megküzdeni veled, csak ha előbb megölöm Feirt, és még ha meg is tenném, egyikőtök sem érdemel halált.

– Nálad van a kard, amelyre szükségem van – felelte inkább Kylar.

– Te nem vagy... – kezdte Feir, de Garuwashi felemelt kézzel félbeszakította.

– Bocsáss meg, Éjangyal – szölt a hadúr –, de nem vagy balkezes, és úgy mozogsz, mintha a fegyverforgató kezedet csak nemrég vesztetted volna el. Ha annyira vágysz a halálra, hogy kihívsz engem, nem tagadom meg. De miért tennéd?

Mert lepaktáltam a Farkassal. Csupán órákkal azután, hogy megtalálta Durzo levelét, amely ezzel végződött: „NE PAKTÁLJ LE A FARKASSAL!” Talán ezért. *Nem győzhetek.*

„*Hacsak nem kapsz tőlem egy új kezét*” – szólalt meg a ka'kari Kylar fejében. *Nagyon vicces vagy* – gondolta Kylar.

Garuwashi Kylar csuklójára pillantott. Feir kíváncsian várt.

Kylar is lenézett, és látta, hogy koromfekete fém vonaglik a csonkján. Lassan kézzé formálta magát. Kylar megpróbálta ökolbe szorítani, és sikerült. *Viccelsz?*

„*Nem vagyok olyan gonosz. Amúgy Jorsin Alkestesnek nem tetszett a gondolat, hogy az ellenségei életre kelnek. Ha az a kard megöl, tényleg halott leszel.*”

Mókás, a Farkas ezt elmulasztotta megemlíteni. Kylar megmozgatta a fekete ujjakat. Még valamit érzett is. Ugyanakkor a kéz túl könnyűnek tűnt. Üres volt, s a bőre vékonyabb, mint a pergamen. *Hé, ha már csodákat teszel...*

„*Nem.*”

Végig sem hallgatsz!

„*Mondd.*” Mintha a ka'kari a szemét forgatta volna. Hogy csinálta? Még szeme sincs.

A súlyával tudsz csinálni valamit?

„Nem.”

Miért nem?

A ka'kari felsóhajtott. *„A méretemen nem tudok változtatni. A bőröd teljes felületét beborítom, és csinálok neked kezet. Láthatatlanság, kék lángok és egy plusz kéz neked nem elég?”*

Szóval tört csinálni belőled és eldobni rossz ötlet?

A ka'kari sértődötten elnémult, Kylar pedig elvigyorodott. Rádöbbsent, hogy Lantano Garuwashira vigyorog, akinek hatvanhárom halál volt a hajába kötve, nyolcvankettő pedig a szemében tükröződött.

– Szükséged van egy percre? – kérdezte Garuwashi, felhúзва egyik szemöldökét.

– Öhm, most már készen állok – felelte Kylar. Kardot rántott.

– Kylar! Mihez kezdesz a karrdal? – kérdezte Feir.

– Biztonságba helyezem valahol.

Feir szeme elkerekedett.

– Beviszed az Erdőbe?

– Gondoltam, behajítom.

– Jó ötlet – mondta Feir.

– Talán kedves ötlet. De nem jó – szólalt meg Garuwashi. Egy szempillantás alatt Kylar előtt termett. A kardok szaggatott dallammal csaptak össze, amely a halálban éri el a csúcspontját. Kylar úgy döntött, eltúlozza a riposztjait. Egy olyan tehetséges kardforgatónak, mint Lantano Garuwashi, csak kétszer kell gyengeséget mutatnia, és harmadszorra belelöp a csapdába.

Csakhogy az első alkalommal, amikor elrontotta, Garuwashi kardja máris a védelme részében volt, és megkarcolta Kylar bordáit. Ezzel a vágással megölhette volna, de visszafogta magát, mert csapdától tartott.

Kylar hátratántorodott; Garuwashi hagyta, hogy összeszedje magát. A pillantásában csalódottság tükröződött. Alig küzdöttek öt másodpercig. Garuwashi túl gyors volt. Képtelenül gyors. Kylar a ka'karin keresztül ránézett, és még jobban megdöbbsent.

– És még csak Tálentumod sincs – szólt.

– Lantano Garuwashinak nincs szüksége mágiára.

„Kylar Sternnek viszont igen!”

Kylar furcsa, ismerős borzongást érzett, visszhangot a múltjából. A halálfélelem. Egy nehéz, alitaerai karddal összezúzhatta volna Garuwashit a Tálentuma brutális erejével, de az elegáns ceurai kard ellen Kylar Tálentuma szinte semmit sem ért.

– Haladjunk – szólt Kylar.

Újrakezdték, Garuwashi tapogatózott, még teret is adott Kylarnek, hogy lássa, mire képes. De nem fogta vissza magát. Kylar látta. Hamarosan elfárad, és kétségbeesésében próbálkozik valammel. Garuwashi pedig várni fog erre – vajon hány kétségbeesett emberrel találkozott a hatvanhárom párbaj során? Biztosan mindenki, aki túlélte az első pengeváltást, ugyanazt a rosszulletet érezte a gyomrában, mint most Kylar. Nem volt helye önáltatásnak, amikor a pengék énekelni kezdtek.

Garuwashi arcán valami megváltozott. Nem eléggé, hogy meg-súgja Kylarnek, mit fog tenni, de ahhoz igen, hogy rájöjjön: Garuwashi azt hiszi, kiismerte Kylar erősségeit. Most majd megmutatja neki, hogy tévedett.

Kylar meglendítette kardját, és várta, hogy Garuwashi kitörjön az-
zal az átkozottul hosszú és gyors karjával meg a hihetetlenül gördü-
lékeny és biztos mozgásával.

– Érzed, igaz? – kérdezte Garuwashi, megállítva a támadást. – A ritmust.

– Néha – mordul Kylar, és nem vette le a szemét Garuwashi testének középpontjáról, ahol minden kezdődő mozdulatot láthatott.

– Egyszer valóban zeneként hallottam.

– Sokan meghaltak aznap? – kérdezte Garuwashi.

Kylar megrántotta a vállát.

– Harminc felföldi, négy boszorkány és egy khalidori herceg – felelte Feir.

Lantano Garuwashi elmosolyodott: nem lepte meg Feir tudása.

– Ma mégis fásultan küzdesz. Merev és lassabb vagy, mint egyébként. Tudod, miért? Aznap nem kevesebb halállal néztél szembe, mint ma.

Tévedés, de akkor ezt nem tudtam.

– Ma félsz – folytatta Garuwashi –, s ez leszűkíti a látásodat, megfeszíti az izmaidat. Lelassít. Megöl. Azért küzdj, hogy győzz, Kylar Stern, ne azért, hogy ne veszíts. – Zavaró volt jó tanácsot hallani valakitől, aki meg akarja ölni.

– Tessék – szólt Garuwashi. Felemelte Ceur’caelestost, és Kylar látta, ahogy a penge éle eltompul. – Tudni fogom, ha készen állsz.

Feir nekitámaszkodott egy fának, és halkán füttyörészett.

Garuwashi másodperceken belül újra támadott, s a tompa kard végigkarcolta Kylar bordáit. Néhány újabb másodperc telt el dühödt fegyvercsörgésben, és az életlen penge végigfutott az alkarján, majd felsértette a vállát. Miközben záporoztak rá a csapások, Kylar visszaemlékezett a mesterével, Durzóval folytatott könyörtelen edzésekre, és csökkent a félelme. Ugyanaz volt a helyzet, mint egy éve, amikor – egyszer – legyőzte Durzót, csak azóta javult az állóképessége,

erősebbé, gyorsabbá és tapasztaltabbá vált. Kylar látása kitisztult, és szíve már nem kalapált olyan vadul.

– Ez az! – szólta Garuwashi. Ceur’caelestos újból éles lett, és ismét elkezdtek.

Kylar felfigyelt Feirre. A másodvonalbeli kardmester most törkülésben ült a talajon, rátott szájjal. A férfi magában motyogott:

– Gabel Prédája, Sok Víz, Háromhegyi Vár... Jó, jó... Kócsag Vadászik... Ez Praavel Védelme volt? Goramond Merülése... Mi az ördög? Ilyet még soha... Yrmi Csörtéje, jó istenek, a Két Tigris valami módozata? Haran Bikái...

A küzdelem felgyorsult, de Kylar nyugalmat érzett. Rádöbbsent, hogy *mosolyog*. Örület! Mégis így volt, és Garuwashi vékony ajkai is sajátos, gunyoros mosolyra húzódtak. Különlegesen szép és ritka pillanatokat éltek át. Minden férfi azt kívánja, bárcsak tudna küzdeni. Néhány tudott, és csak százévente egy ember harcolt ilyen jól. Kylar sosem hitte volna, hogy valaha találkozik egy Durzo Blinthez mérhető harcossal, de Lantano Garuwashi még jobb is volt Durzónál, valamivel gyorsabb, s a karja is messzebbre ért egy kicsivel.

Kylar egy facsemete mögé bújt, másodpercekkel azelőtt, hogy Garuwashi kettészelte volna a fát. Amikor a férfi félrelökte a ledőlő fát, Kylar rájött, hogy csak egy olyan dolgot tud, amit Garuwashi nem. Legalábbis a láthatatlanságot kivéve.

„Ó, azt ne! Nem lenne igazságos!”

Amiben Lantano Garuwashinak nem volt része, az a többéves küzdelem olyan ellenféllel, aki jobb nála. Kylar úgy tanulmányozta Garuwashi stílusát, ahogy ellenfelének soha senkiét nem kellett. Garuwashi stílusa egyenes volt, s alapvetően a nagyobb gyorsaságára, erejére, karhosszára, technikájára és rugalmasságára támaszkodott. És... tessék!

Kylar belekezdedt Umber Jólakottságába, majd félúton változtattott a mozdulatsoron, és megcsavarta az utolsó háritást. Ceur'caelestos egy leheletnyivel került csak el az arcát; az ő kardja felhasítottta Garuwashi vállát, aki azonban eközben már ellentámadásba lendült. Kylar felrántotta a karját, és ösztönösen bevonta a ka'karival.

Fehér fény villant és hányt ezernyi szikrát, mintha Kylar karja egy hatalmas üllő, Ceur'caelestos pedig acél lett volna. Kylar karja szinte égett.

A harcosok hátratántorodtak, és Kylar tudta, hogy ha Garuwashi nagyobb erővel támad, elpusztíthatta volna a ka'karit.

„Kérlek... kérlek, ezt ne csináld soha többé.”

– Ki tanított erre? – követelőzött Garuwashi élénkvrös arccal.

– Én... – Kylar zavartan elhallgatott. A bal karja lüktetett és vérzett, ahol Ceur'caelestos megvágta.

– A támadásra gondol, Kylar – szólalt meg Feir tágra nyílt szemmel. – Ezt a formációt Garuwashi Fordulatának nevezik. Senki sem elég gyors ehhez.

Kylar ismét támadóállásba helyezkedett, ezúttal nem félelemmel, viszont fölöslegesen. A legjobb tudását vetette be Garuwashi ellen, és alig tudta megkarcolni.

– Senki sem tanított – felelte. – Csak ez tűnt helyesnek.

Lantano Garuwashi arcát azonnal elhagyta a harag. Kylar látta, hogy a férfi a hirtelen szenvedélyek embere volt, kiszámíthatatlan, heves és veszélyes. Előhúzott egy fehér kendőt, és áhitattal letörölte Ceur'caelestosról Kylar vérét. Eltette a Mennyek Pengéjét.

– Ma nem ölök meg, doen-Kylar, béke legyen a fegyvereddel. Tíz év múlva életed teljében leszel. Találkozzunk akkor Aenuban, és küzdjünk meg a királyi udvar előtt. Az ilyen mesterek, mint mi, megérdemlik, hogy bárdok, szüzek és kisebb mesterek jelenlétében

harcoljanak. Ha győzöl, tiéd lehet mindenem, amim van, beleértve a szent kardot is. Ha én győzök, legalább volt tízévnyi életed és dicsőséged, nemdebár? Egy évtizeden át fogják várni és ezer évig mesélik majd a küzdelmünket.

Tíz év múlva Kylar valóban fénykorában lesz majd – ám amit Garuwashi nem tett hozzá, ő viszont már túl lesz azon. Garuwashi akkor már... mennyi is, negyvenöt lesz? Talán az ő és Kylar gyorsasága addigra egy szintre kerül. Még mindig ugyanolyan messzire tud majd nyúlni, és mindketten sokkal tapasztaltabbak lesznek. De Kylarnek ez a tíz év volt a legfontosabb. Érdekelni fogja a Farkast, ha Kylar tíz évet vár? A pokolba is, ha nem öleti meg magát, nem is találkozik a Farkassal... nos, valószínűleg még tíz évig. Viszont ha ez a kard végez veled, egyáltalán nem fog találkozni a Farkassal.

Kylar fintorogva így szólt:

– Mondd, ha megígérem, hogy adok neked valamit, most akarod majd, vagy tíz év múlva?

– Ha most próbálsz meg, meghalsz. Tíz év múlva lesz esélyed.

Egy hónapja Kylarnek csak egyetlen célja volt: meggyőzni Elene-t, hogy tizennyolc évnyi szüzesség épp elegendő. Aztán meggyilkolták Jarlt, aki arról hozott hírt, hogy Logan Gyre a saját tömlőcében esett csapdába. Kylar hűsége az élőkhöz és a holtakhoz két újabb célt mutatott, amelyek oltárán feláldozta az elsőt. Elhagyta Elene-t, miközben megesküdött: nem azért teszi, hogy megmentse Logant, és megbosszulja Jarlt azzal, hogy megöli az Istenkirályt. Ez a fél karjába került, és a Vi Sovari nevű gyönyörű katasztrófához fűződő mágikus kötelékkel, majd a Garuwashi kardjának megszerzésére tett esküvel végződött.

Kylar most már csak azt akarta, hogy az áldozata ne maradjon hiábavaló, aztán rendbe hozhassa a dolgokat Elene-nel.

Mintha a hitetlensége miatt büntetné, elképzelte, ahogy a lány azt mondja: „Az az eskü, amit csak akkor tartanak be, ha kényelmes, egyáltalán nem eskü.”

– Nem mondhatok le róla – szólt Kylar. – Sajnálom.

Garuwashi vállat vont.

– Becsület kérdése, igaz? Megértem. Ez egy...

– *Féreg!* – ordított fel Feir talpra szökkenve.

Kylar megfordult, és tizlépésnyire megpillantotta a valóságban tépett lyukat, azon keresztül pedig a poklot és a tűztől repedezett bőrt. Az erdőben egy nagy orrú, nagy fülű Vürdmeister hahotázott.

Húgy. Te más vagy, Félemler – mondta Szökdécs, aki furcsa, ugrádozó járásáról kapta a nevét. Magas, vékony, ősz hajú, vén eunuch volt; ő tanította Dorian. *Félemler*, emlékeztette magát. Szökdécs egy edényt nyújtott felé.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Félemler.

– Két szar. – Szökdécs két újabb éjjeliedényt nyomott a kezébe. Félemler a húgyot kétfelé öntötte, meglötyögtette bennük, majd egy hatalmas, vesszőkosárban álló agyagedénybe ürítette. – Egy húgy jut két szarra. A többi húgy majd utoljára. Egyszerű. Ha hányás vagy szaporafosás van, azokra két húgyot használsz. Senki nem akarja egész nap azt szagolni.

Félemler azt hitte, Szökdécs nem fog válaszolni, de miután végeztek az éjjeliedények kiürítésével a hatalmas agyagedényekbe – ma hat volt, ami azt jelentette, hogy Félemler eggyel többször fordult, mint általában –, Szökdécs megállt.

– Nem tudom. Elég rád nézni, hogy milyen egyenesen ülsz.

Félemler magában káromkodva meggörnyedt. Folyton elfelejtette. Harminckét évnyi egyenesen ülés a király fiaként veszélyes volt. Természetesen senki nem töltött olyan sok időt a társaságában, mint

Szökdécs, de ha az öreg eunuch észrevette, mi lesz, ha Zurgah, egy felügyelő, egy meister vagy egy sarj is észreveszi? Félfeyuri megjele-
nése máris elszigetelte. Ritka volt az olyan este, amikor nem sajnó
porcikákkal tért nyugovóra.

– De feledkezz meg magadról. Hányás... Fel nem foghatom, ho-
gyan csórnak bort a lányok... Ha mégis, hát... – Szökdécs felváltva
felemelte szandálba bújtatott lábait, és megmozgatta a nagyujját. Ez
a két ujjá maradt. Azt mesélte, rajtakapták, amikor a hárem unat-
kozó hölgyeit táncolni tanította, és csak azért úszta meg ennyivel,
mert Zurgah kedvelte őt, a táncban pedig nem érintette meg a nő-
ket és nem is szólt hozzájuk. Szökdécs szerint más eunuchot ennél
kevesebbet is megöltek volna. – Huszonkét év telt el a kis táncom
óta. Huszonkét éve üritem az éjjeliedényeket, és ez már így is ma-
rad holtomig. És most segíts kiöblíteni az üresek. Emlékszel az
eljárásra?

– Egy tiszta vizes öblítés tíz húgyra vagy négy szarra.

– Okos vagy, hallod-e?! Segíts kiöblíteni az első negyvenet, aztán
kiviheted az edényeket.

Némán dolgoztak. Dorian nem haladt előre a felesége megtalálá-
sában. A Fellegvárban két külön hárem volt, és sok nőt elzárva tar-
tottak a többiektől. Félemberként a közös háremről gondoskodott.

Garoth Ursuul feleségeiből és ágyasaiból több mint százan éltek
ott. A feleségek azok a nők voltak, akik fiút hoztak a világra, az ágya-
sok pedig azok, akik lányt szültek, vagy semmit – a kettő ugyanazt
jelentette. Tekintve, hogy Garoth Ursuul közel hatvanéves lehetett,
minden nő meglepően fiatal volt. Arról senki sem beszélt, hogy mi
történik az öreg feleségekkel.

Furcsa érzés volt az apja háremében lenni. Egy másik, furcsán
bizalmas oldalát látta a férfinak, aki százféle módon alakította őt.

Mint a legtöbb khalidori, az Istenkirály is a masszív, széles csípőjű, telt farú nőket szerette. Volt egy északi mondás, *volaer ust vassuhr, vola uss vossahr*. Szó szerint azt jelentette: „A férfi lova és mátkája legyen elég nagy, hogy meg lehessen lovagolni.” Az Istenkirály háremében a legtöbb nő khalidori volt, de a feyuriakon kívül az összes nemzetiségből kerültek ide lányok. Mind szépek voltak, mindnek nagy szeme és telt ajkai voltak, és az Istenkirály szerette a magáévá tenni őket a virágzásuk után a lehető leghamarabb – így mesélte Szökdécs.

A hárembeli életnek kevés köze volt a déliek meséihez. A luxus együtt járt a rájuk erőltetett unalmas étellel.

Miközben naponta összegyűjtötte az ágyasok szobájából az éjjeliedényeket, Félemler lopott pillantásokat vetett a nőkre. Az első, amit észrevett, hogy mindig tetőtől talpig fel vannak öltözve. Nemcsak azért, mert az Istenkirály nem tartózkodott a városban, hanem mert közelgett a tél. Nem volt valószínű, hogy szolgálatra szólítják őket mostanában, és némelyikük még arra sem vette a fáradságot, hogy megfésülködjen, vagy átöltözzön a hálóruhájából, bár úgy tűnt, van egyfajta társasági norma, amely nem engedte, hogy bárki túl messzire menjen.

– Egész télen ott ülnek félpucéran, kikészítve, mint a szajhák, összebújnak a tűz körül, és reszketnek, mint kiskutyák a hóban – mondta Szökdécs. – De adj csak egy jelet, hogy Őszentsége úton van ide. Csak várj, és majd meglátod. Ilyen gyorsan senkit sem látál mozogni. Vagy ha valamelyiküket név szerint szólítják, minden egyes társa odarohan hozzá. Khali véérére, jó öt percig nem is látod. Aztán előbukkan a körből, és megesküdnél, hogy magának az istennőnek akarják eladni. Akármennyire utálják egymást, megpletykálnak és áskálódnak egymás ellen, amikor az Istenkirály szól,

segítenek a másiknak. Egy dolog pletykálgodni és hazudni egy nőről – halkította le Szökdécs a hangját –, de egyikük sem akar oka lenni, hogy valakit a sarjakkal adjanak.

Dorian gyomra összeszorult. Szóval tudják. Hát persze hogy tudják. Dorian és a többi sarj az osztályban egy tiszteletlen ágyason tanult meg embert nyúzni. Dorian, mint osztályelső, az arcát kapta. Emlékezett, milyen büszkén mutatta tanítójának, Neph Dadának egészben, még a szemhéjak és a szempillák is érintetlenek voltak. A tízéves Doriannek vacsoránál maszkként kellett viselnie azt az arcot, s közben tréfálkodni az osztálytársaival, mialatt Neph bátorítóan mosolygott. Isten bocsássa meg, még rosszabb dolgokat is tett.

Mit művelt? Ez a hely beteg. Hogyan tudja ezt egy nép eltűnni? Hogyan imádkozhatnak olyan istennőt, aki a szenvedésben leli örömét? Dorian néha hitt benne, hogy az országok olyan vezetőt kapnak, amelyet érdemelnek. Mit mondott ez el Khalidorról a törzsiségével és a népbetegségekre korrupszával, amelyet csak a magukat Istenkirálynak nyilvánító emberektől való mélységes rettegés tartott kordában? Mit mondott ez el Dorianról? Ez volt az ő népe, az ő országa, az ő kultúrája – és valaha a születési előjoga. Ő, Dorian Ursuul túlélte. Legyőzte az osztálya tagjait egyenként, testvért uszított testvér ellen, míg nem ő maradt az egyetlen túlélő. Teljesítette az uurdthanját, az Aratását, és méltónak találtatott, hogy az Istenkirály fia és örököse legyen. Ez, mindez az övé lehetett volna – és egy pillanatig sem hiányzott neki.

Sok mindent szeretett Khalidorban: a zenét, a táncot, a szegények vendégszeretetét, az embereket, akik szabadon nevettek-sírtak, és a nőket, akik jajveszékelték a halottaik felett, miközben a déliek úgy álltak, mintha nem is érdekelné őket. Dorian imádkozta az állatábrázoló művészetet, az alföldi törzsek vad, kék tetoválásait, a hűvös kék

szemű, tejfehér bőrű, szilaj természetű szüzeket. Sok száz dolgot szeretett a népében, de néha elgondolkodott azon, hogy nem lenne-e jobb hely a világ, ha a tenger elsöpörné mindannyiukat?

A bőséges állatállományért azok közül a kék szemű lányok közül hányan áldozták fel síró újszülöttjüket Khali máglyáin? A bőséges termésért hány nyíltszívű férfi zárta be idős apját vesszőkoporsóba, és figyelte, ahogy lassan megfullad a mocsárban? Sírva gyilkoltak – de megtették. Amikor egy férfi meghalt, és az özvegyére nem tartott igényt a klánfőnök, elvárták tőle, hogy a férje iránti tiszteletből halotti máglyájára vesse magát. Dorian látott egy tizennégy éves lányt, akit elhagyott a bátorsága. Alig egy hónapja adták hozzá egy öregemberhez, akivel nem is találkozott az esküvő előtt. Az apja véresre verte, és maga dobta a máglyára, végig átkozva őt, amiért szégyent hozott rá.

– Hé! – szólt Szökdécs. – Gondolkozol. Ne gondolkodj. Az itt nem jó. Ha keményen dolgozol, nem kell gondolkodnod. Érted? – Félemler bólintott. – Akkor kösd fel ezt, és eridj dolgozni.

Együtt felkötötték a vesszőkosarat Félemler hátára. Mindkét vállra és a csípője köré pántokat erősítettek, hogy elbírja a szennyvízzel teli agyagedényt. Szökdécs megígérte, hogy előkészít egy újabbat, mire Félemler visszaér.

Dorian végigvánszorgott a hideg bazaltfolyosón. A szolgák folyosóin sötét volt, csak annyi fáklya világított, hogy ne ütközzenek egymásnak.

– Unom már a fogatlan rabszolgákat kefélgetni – szólt egy hang valahol a következő kereszteződésben. – Hallottam, hogy van egy új lány a Tigrák Tornyában. Azt mondják, szép.

– Tavi! Nem beszélhetsz így. – Bertold Ursuul Dorian dédnagyapja volt, aki megőrült, s úgy hitte, eljut a mennybe, ha elég magas

tornyot épít, és pusztán harani kardfogú tigrákkal díszíti. Garoth Ursuul szégyellte ezt az örültséget, így megtiltotta, hogy a tornyot más névvel illessék, mint Bertold Tornyá.

Dorian megállt. Egy fáklya volt a keresztveződésben, és lehetetlen volt visszavonulni anélkül, hogy észrevegyék. A sarjak – ilyen gögösen rajtuk kívül senki sem beszélt – közeledtek felé. Nem volt menekvés.

Aztán eszébe jutott. Most Félembert, egy eunuch rabszolga. Úgy összehúzta magát, és imádkozott, hogy láthatatlan legyen.

– Úgy beszélek, ahogy akarok – felelte Tavi a keresztveződésbe lépve, épp ahogy Félembert. Félembert megtorpant, félreállt, és lesütötte a szemét. Tavi klasszikus sarj volt: jó megjelenésű, karvalyorrú, ápolt, jól öltözött, parancsoló légkör lengte körül, és nagy hatalom szaga annak ellenére, hogy alig volt tizenöt éves. Félembert nem tehetett róla, de azonnal felmérte a fiút – osztályelső lehet. Az ilyet Dorian minél hamarabb megpróbálta volna megölni. Bár túl arrogáns. Tavi olyan fajta volt, akinek szüksége van a hencsérésre. Sosem teljesíti az uurdthanját. – És azt kúrom meg, akit akarok – tette hozzá Tavi megállva. Szétnézett mindkét folyosón, mintha eltévedt volna. A tétovázásától Félembert megdermedt. Nem mozdulhatott anélkül, hogy ne álljon a sarjak útjába.

– Egyébként – mondta Tavi – a háremeket túl szigorúan őrzik. De a Tigrák Tornyában csak két gorilla van lent, és a lány süketnéma eunuchjai.

– Meg fog ölni – felelte a másik sarj. Nem örült, hogy Félembert jelenlétében kell erről beszélgetniük.

– Ki mondaná el neki? A lány? Hogy őt is megölje? A pokolba! Hol vagyunk? Már tíz perce gyalogolunk. Minden folyosó egyforma.

– Én mondtam, hogy a másikon menjünk... – kezdte a másik sarj.

– Kussolj, Rivik. Te – szólta Félemlerhez, aki összerendezte, ahogy egy rabszolga tenné. – Khalira, de büdös vagy! Merre van a konyha?

Félemler vonakodva abba az irányba mutatott, ahonnan a sarjak érkeztek.

Rivik felnevetett. Tavi szitkozódott.

– Milyen messze? – kérdezte.

Félemler talált volna más módot a válaszra, de Dorian nem tudott.

– Úgy tízpercnyire.

Rivik ismét felnevetett, hangosabban.

Tavi visszakézből megütötte Doriant.

– Mi a neved, félemler?

– Uram, a rabszolgát Félemlernek hívják.

– Ohó! – huhogott Rivik. – Hát ez él!

– Nem sokáig – mondta Tavi.

– Ha megöled, megmondalak.

– Megmondasz? – A Tavi arcán megjelenő undorból és a hitetlenségből Félemler azonnal tudta, hogy Rivik napjai csatlósként megvannak számlálva.

– Megnevettetett – felelte Rivik. – Gyere. Máris elkéstünk az óráról, tudod, hogy Draef meg fog próbálni nekünk támadni.

– Jó, csak még egy pillanat. – Tavi bőrén megjelent a vir, és a fiú kántálni kezdett.

– Tavi...

– Nem fogja megölni.

A varázslat néhány ujjnyira Félemler mellkasától robbant. Úgy csapta a falhoz, akár egy rongybabát. A vesszőkosár szétmállott,

és az agyagedény eltört, emberi szennyyel borítva be Félembert és a falat.

Rivik még hangosabban röhögött.

– Ezt ne felejtsük el, ha legközelebb unatkoznánk. Khali csöcsere, ez bűzlik! Képzeld csak el, mi lenne, ha Draef szobájában történék el az egyik ilyen edényt!

A sarjak otthagyták a padlón levegőért kapkodó Félembert, aki az izzadságot törölgette az arcáról. Öt perc múlva állt csak fel, de amikor megtette, akkor fűrgén. Félelmében és a félelem tettetése közben majdnem elkerülte figyelmét a legfontosabb. A legújabb ágyas nem lehet más, csak egyetlen nő – jövendő asszonya lakik Bertold Tornyyában, és veszélyben van.

9

A féreg áttört a valóságon tépett résen, és Kylarre vetette magát. A hatalmas, hengeres testű csúszómászó legalább három méter átmérőjű volt; a bőre repedezett és elfeketedett, a repedésekben tűz égett. Amikor meglódult, hatalmas tömege előrelendült, és az egész szem nélküli fej megnyílt, mintha a tölcészerű száj okádni készülne. Kylar elugrott, amikor az egymást övező gyűrűk kicsapódtak. A gyűrűket fogak szegélyezték, és amikor a harmadik gyűrű egy fába akadt, akkora fog csapódott a törzsébe, mint Kylar alkarja. A féreg előreszívta magát, angolnaszerű szája kifordult, a gyűrűk egymás után martak a fába, és mielőtt Kylar földet ért volna, harminc centiméteres darabot haraptak ki a fatörzsből.

A féreg azonnal újra támadott. Nem lehetett előre látni, hogy ekkora testtel megfordul. Nem húzta össze magát, hogy kígyó módjára támadjon; inkább úgy mozgott, mintha csak egy fej vagy egy kar lenne, amely egy, a lyukon túl kuporgó, sokkal nagyobb lény része volna. Ismét Kylarre vetette magát.

Ő a levegőbe lendült, miközben a féreg lezuhant a földre. Porfelhőt vert fel a párás reggeli fényben. Kylar elkapott egy fát, és megpördült. A ka'kari karmaival a kéregbe mart, és átlendült a féreg

háta fölött. Megvillant a kardja, de a penge lepattant a páncélozott irháról.

Kylar a szeme sarkából valami fehér villanást látott: egy apró, fehér, szárnyas homunculus, amely Borsini Vüördmeister arcát viselte, és hatalmas orra alól Kylarre vigyorgott. Belekarmolt Kylar arcába.

Kylar kivédte a támadást. A homunculus belevájta a karmait Kylar kardjába.

A féreg ismét meglódult, bár Feir az oldalát támadta; a kardja pengett a bőrén, de nem tett kárt benne, még csak le sem lassította. A férget nem lehetett eltéríteni, nem lehetett megállítani, míg el nem érte a célpontját.

A célpont nem Kylar volt – hanem a homunculus.

Kylar eldobta a kardot, és újból hátravetette magát. Egy fa törzsén landolt, egy méter magasan, ujjait és lábujjait a fába mélyesztve. A féreg rávetette magát Kylar földön heverő kardjára; fogtölcsére a homunculus köré csapódott, mélyre fúródva a talajba, ahogy a gyűrűk előrevágódtak, s felfalták a kis, fehér lényt és körülötte mindent. A féreg hátrahúzódott, port, gyökereket és hullott faleveleket rázva a levegőbe. Elégedetten siklott visszafelé abba a ki tudja, milyen pokolba, ahonnan előhívták.

Aztán megremegett.

Feir még mindig ütötte a lényt. Valami okból nem használt mágiát. A hegymagas mágus ismét lecsapott, óriási kalapácsütéssel – eredménytelenül.

Mire Kylar pillantása rátalált a féreg remegésének valódi okára, Lantano Garuwashi már félig átvágta a féreg testét. A valóságon szakadt lyukhoz közeli felénél csapott le a féregre kardjával. De nem is *vágás* volt ez: ahol Garuwashi Ceur'caelestossal lesújtott, a féreg húsa füstölve kettévált. A sa'ceurai arckifejezése azt súgta Kylarnek,

hogy a férfi extázisba esett – a világ legjobb kardforgatója volt, és a világ legjobb kardját tartotta a kezében, egy legendából előlépett szörnyeteg ellen. Lantano Garuwashit a cél éltette.

A kard Garuwashi sebességével mozgott, s két másodperc alatt teljes egészében átvágta a férget. A féreg tíz méteres darabja az erdő talaján hevert, rándult egyet, aztán reszkető, vörös és fekete darabokra hullott szét fojtogató, zöld füst kíséretében, míg teljesen el nem tűnt. A csonk vértelenül vonaglott, míg Garuwashi hatszor belevágott vakító sebességgel, aztán, akármilyen irányította, visszarántotta a férget a pokolba.

Kylar leugrott a fáról, és mintegy tíz lépésre Lantano Garuwashitól megállt. A sa'ceurai még sosem küzdött ilyen féreggel, így nem tudhatta, hogy egy féreg csak akkor jelenik meg, ha előhívja valaki. A férfi lazított a testtartásán.

A nagy orrú Vüördmeister, megelőzve Kylart, kilépett egy fa mögül, és zöld tűzlabdát szabadított el. Garuwashi felemelte Ceur'caelestost, de nem volt felkészülve arra, ami történik, ha a kard összeütközik a varázslattal.

Amikor Ceur'caelestos találkozott a virrel, egy tompa dobbanás aranyszínű tűket rázott le az erdei fenyőkről. A reggeli köd látható gömbbé változott, a moha megremegett és füstölni kezdett a fák törzsén, a robbanás pedig a földre döntötte Feirt, Garuwashit és a Vüördmeistert.

Csak Kylar maradt állva, akit a bőrét fedő ka'kari megvédett a mágikus robbanástól. Az emberek szétszóródtak, de Ceur'caelestos ott maradt a saját vihara közepében. Megpördült a levegőben, és beleállt az erdő talajába.

Kylar a kezébe kapta Ceur'caelestost. Az elesett Vüördmeister nem próbált meg felállni. Erőt gyűjtött, a vir lassan megmozdult a karjain,

az indái hullámmáni kezdtek, amelyben Kylar furcsamód olvasni tudott – méternyi széles és majd ötméteres lángcsepp formálódott.

Mielőtt a Vürdmeister elindíthatta volna a varázslatot, Kylar rárontott.

A Vürdmeister hideg, kék szeme tágra nyílt a fájdalomtól, aztán még nagyobbra tágult az iszonyattól, ahogy a vir rózsatövisei a testében megteltek fehér fénnel. Fény robbant a bőréből, teste vergődött, majd elernyed. A vir nyomtalanul eltűnt, a halott férfi bőre pedig olyan sápadt volt, mint az északiaké általában. Még a levegő is tisztábbnak érződött.

A távolban, északkeleten a Lae'knaught kürtjei rohamra adtak parancsot. Messze voltak – odabent a Sötét Vadász Erdejében.

– Átkozott bolondok – motyogta Kylar. Ő csalogatta oda őket, de még mindig nehezőre esett elhinni, hogy bedőltek neki. Curochra nézett. *Miket megteszek a királyomért...*

„Ugye nem fogod eldobni?”

Szavamat adtam.

„A te Táalentumoddal és az életideiddel a mestere lehetnél.”

Nem igazán mutatkozhatom nyilvánosan egy fekete fémkézszel, nem igaz?

„Hordjál kesztyűt.”

– Mennünk kell. Most rögtön – szólta Feir Cousat. – Ilyen közel az erdőhöz varázsolni olyan, mintha könyörögnék a Sötét Vadásznak, hogy jöjjön. És a Vürdmeister lován van valami varázsláng. Elkergettem, de valószínűleg már késő.

Hát ezért nem használt mágiát Feir, amikor a féreggel küzdött. Okos.

– Elvetted a *ceurosomat* – szólalt meg Lantano Garuwashi olyan erkölcsi felháborodással, amelyet Kylar nem is értett. Aztán eszébe

jutott. A sa'ceurai lelke maga a kard. Ezt szó szerint hitték. Miféle undokság lopná el egy másik férfi lelkét?

– Nem valaki mástól vetted el te is? – kérdezte Kylar.

– A kardot az istenek adták nekem – felelte Lantano Garuwashi. Reszketett a dühtől és az undortól, szemében kétségbeesés jelent meg. – Nem tisztességes, hogy elloptad.

– Nem – ismerte be Kylar. – De attól tartok, én magam sem vagyok az.

Egy semmihez sem hasonlítható, panaszos vonítás szelte át az erdőt. Magas hangú és gyászos volt, nem emberi.

– Késő – közölte Feir fojtott hangon. – Jön a Vadász.

A Farkas azt mondta Kylarnek, hogy maradjon negyvenlépésnyire a Vadász Erdejétől, így ötvenlépésnyire távolodott. Átnézett a természetes erdő ritkább fái között a természetfölötti magasságú és szélességű örökzöldek felé. Kicsinek érezte magát, elsodorták a felfoghatatlan események. Valami fütyülve száguldott felé. Meglendítette Curochot, és olyan messzire hajította az erdőbe, amennyire csak tudta. Az úgy szállt, akár egy nyílvevő. Amikor átszelte a levegőt az erdő fölött, hullócsillagként lángolt.

Az egész erdő aranyfényben tündökölt.

A fütyülés elhallgatott.